

[Finansministeren.]

min Mening er fuldkommen velbegrundet, økonomisk set, har aabnet Mulighed for at afholde saadanne Udgifter.

Det ærede Medlem spurgte om, efter hvilke Linier man vil gaa frem ved Skatte-reformen. Ja, jeg kan naturligvis ikke her forudsige Resultatet af Skattekommissionens Arbejde, men jeg vil gaa ud fra, at de Linier, man vil følge i Skattekommissionen, noget nær falder sammen med, hvad jeg tilkendegav under Finanslovbe-handlingen, hvor jeg trak visse Linier op. Jeg pegede bl. a. paa, at det vilde være rimeligt gennem Skattekommissionens Arbejde at komme bort fra det mellemkom-munale Refusionsforbund, jeg pegede ogsaa paa, at det vilde være rimeligt at til-vejbringe en saadan Omlægning baade af Indkomstskatterne og af Ejendomsskat-terne, at man faar jævnet de store Skatte-forskelle ud. Jeg er personlig af den Op-fattelse, at ogsaa for Landbrugets Ejend-omsskatters Vedkommende er der paa adskillige Omraader et Misforhold til Stede, som skal lempes og rettes, og som vil blive rettet. Men i den Tid, Venstre sad ved Roret, var der ingen, der talte om at rette i Landbrugets Ejendomsskatter.

Dette Forhold, at man kommer til en ganske anden Procent i Beskatningen, naar man regner Landbrugernes samlede Skat ud, Indkomst- og Ejendomsskat, end hvis man ser paa Beskatningen der, hvor den personlige Skat er den overvejende, er jo ikke noget, der er opstaaet i disse Aar, det er ikke noget nyt, det er et Forhold, der eksisterede, ogsaa dengang Venstre havde Regeringen, og i øvrigt efter min Mening et Forhold, der maa bestaa, fordi man ikke kan behandle Ejendomsbeskatningen paa samme Maade, som man behandler Personbeskatningen. Man kan ikke — og det ærede Medlem vil ogsaa sé det, hvis han sammenligner Forholdene for en Husmand og for en Godsejer —, man kan ikke maale disse to Menneskers Skattetryk ud fra den samlede Beskatning, baade for deres Indtægt og for deres Ejendom. Den Skat, som en Godsejer betaler for at kunne udnytte det Erhvervs-gode, det store Erhvervs-gode, som han raader over, den Jord, han beslaglægger, er en Beskatning, som man ikke kan side-stille med hans personlige Skat. Det tror jeg heller ikke, det ærede Medlem, naar han tænker nærmere over det, vil, det har jo heller aldrig tidligere været hævdet fra nogen Side.

Jeg skal i øvrigt ikke gaa ind paa

Enkelthederne i det ærede Medlems Skatte-betragtninger. Vi behandler jo Spørgs-maalet om en Forlængelse af den overor-dentlige Indkomstskat for et halvt Aar.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard var saa venlig at tale om den Række af Over-skud, som denne Regering har haft, og som jeg regner til denne Regerings store og gode Gerninger.

Den Omstændighed, at Regeringen har haft disse Overskud, betyder jo ikke, at der er trukket tilsvarende Midler bort fra Erhvervslivet. Det betyder, at Rege-ringen har været i Stand til at finansiere den Anlægsvirksomhed, som er sat i Værk, og som paa overordentlig mange Maader har haft Betydning for det økonomiske Kredsløb i dette Aar, og at den har været i Stand til at gøre dette uden at forøge Gælden.

Jeg ved jo nok, at det ærede Med-lem har nogle Partifæller i en Kommunal-bestyrelse i nær Tilslutning til København, hvor man har opfundet et Begreb, der hedder: Et tilfredsstillende Underskud. Det saa jeg, man var saa glad for derude. Men mon det ærede Medlems Partifæller og det ærede Medlem ogsaa har tænkt paa, hvad det betyder i disse Aar at køre med, hvad man altsaa kalder „et tilfredsstillende Underskud“. Det betyder, at man maa — og det har denne Kommune været nødt til — gaa ud paa Laanemarkedet, og trække Penge ind af de Midler, som ellers var til Raadighed, og bruge dem, samtidig med, at man opretholder en Beskatning, som er fuldkommen i Strid med de Forudsætninger, hvorunder den inter-kommunale Ordning her i Hovedstaden er etableret.

Mon det ærede Medlem vilde fore-trække, at Staten ogsaa benyttede en saa-dan Fremgangsmaade? Er det det ærede Medlems Mening, at han ønsker indført i Statens Finansforvaltning dette nye kon-servative Begreb: tilfredsstillende Under-skud? Efter min Mening maa man sørge for, ikke alene at være paa den Side, at man kan regne med, at der er Balance paa Statsregnskabet, men man maa ogsaa anlægge sine finansielle Muligheder paa en saadan Maade, at der ogsaa fortsat bliver, som der har været hidtil, et Overskud.

Howdan Resultatet nu vil blive for 1938—39, skal jeg ikke sige noget om i Dag. Det varer jo ikke længe, før Tillægs-bevillingslovforslaget kommer frem, og saa kan det ærede Medlem og jeg faa Lej-lighed til at veksle nogle Bemærkninger derom. Men jeg maa ganske afvise den